

בחול קוראים לזה לינין. במיזרח-אירוסה קראו לזה סוגרם

למילון של מדינת-ישראל נוסף השבוע מושג חדש. המושג: חמומי-מוח. בלועזית יש לתופעה זו שם אחר: אספסוף-לינין. זוהי תופעה שנכתבו עליה ספרים רבים, החל במחקרים מדעיים וכלה ביצירות-סיפורות.

והיא התופעה של אספסוף מקומי, המתקלה בעיקבות פשע שנעשה על-ידי בני גזע אחר — בדרך כלל כושים בארצות-הברית. באספסוף כזה יכולים להימצא גם אזרחים גאורגים, עורכדין וסוחרים. הם משתוללים, שוחרים לט' רף, צמאים לדם. הם מסתערים על תחנות-מיטרה ומישרדיה-שריף, שבו כלואים החשודים. הם משתוללים עד שהם באים על סיפוקם — תליית כושי מודרם.

המדענים רואים בכך מין מחלת-רוח קולקטיבית — אולי אותה מחלת-רוח המביאה בעיתות-משבר עם שלם לפי תוח במירוף-אמוק של פאשיזם, פוגריו מים ורצח-עם.

מורות: מורות? כישראל אין אוהי בים מושגים כוטים. תופעות מכווערות וכות כן בהגרות מעורבות, מתוך הנחה שיהודים אינם יכולים לנהוג כנרועים שבגויים. זה מסוכן, מפני שזה מעלים את חומרת הסכנה.

מחבלים יהודיים, שיצאו לרצוח נשים וילדים ולפוצץ את קורשיים של בני דת אחרת זכו בכינוי "בחורים נהד דרים, שלקחו את הווק בידיהם". פור עים גיועניים זוכים בתואר "חמומי-מוח".

השבוע השתלטו "חמומי-המוח" על המדינה כולה (ראה להלן). אחרי הגיועון הרשמי, מאיר כהנא, העט על כל גוויה, באו אנשיה-ליכוד. מאיר כהן אבירוב, מסית ומדיח מזה שנים, כא לעפולה להתסיס. תחת הסיסמה של מוות! מוות! הצטרפו לאספסוף רודי לוי ויצחק שמיר — ארכי-טוריסט לשעבר, הוזכר היטב שעונשיה-ממות הכרטיים אך הועילו לאירגונו. הצ טרפו גם משה ארנס, שאיבר לפתע את המסכה האינטלקטואלית והפך "חמוסי-מוח" משתולל, וגם יצחק רבין, שאיבר את עשתנותיו. הצטרף גם אמר נון רובינשטיין, חסידי-שוטה של הגר דום, שצד מורה זה של אישיותו מתגלה בכל השקפה של היסטריה לאומית.

במצב זה עמד דווקא שרות-הכירי טחור-הכללי (השנין בית" המפורסם) כחומה בצורה בפני ההיסטריה, ועצר את ההיירידנות לתהום. הוא הודיע חד משמעית את אשר יודע כל בר-דעת: שעונשיה-ממות מועיל תמיד לאירגוני טורו, ודחת מתגייסים חדשים לפער לות-שיגעון.

הפעם נבלם המירוף אל הגדרום. אך רק לשעה קלה.

טור

לבר בחיק הטבע

שלושת המיקרים דומים זה לזה להפליא: האם יש יכולת למנוע פשעים כאלה?

מורה צעירה ומורה בעל-מישפחה יצאו להתבודד בחיקה-טבע. כעבור חמישה ימים נמצאו גופותיהם כמעבר סמוכה. החקירה הובילה לשלושה צעירי רים — קטין בן 17, צעירים בני 18 ו19 — שהווו לתמועם. (ראה עמ' 97).

השלושה הם נעירי-רועים פרימי טיביים ביותר. הם לא עשו כל נסיון רציני לטשטש את עיקבות המעשה. תפיסתם היתה בטוחה מראש. הם שנורו השבוע, הם לא ירו כמורה האיש, ואחר-כך חנקו — כנראה — את המורה-האשה, מחוסר התמושת.

זה יכול היה להיות פשע רגיל, שזהותם הלאומית של מבצעיו היא מיקרית בלבד. כך טען מוח'תאר כפרם הקטן והנידה: "הם חמרו את האשה". אך קשה היה להתייחס אל הפשע כך, מפני שהוא מצטרף לשורה של מיקרים, הדומים זה לזה להפליא.

שד-שרת של דיקרי. לפני שנים אחדות נרצחו בני-הזוג ברק בחורשה ליד בית-גוברין. אבל זה היה מיקרה חרפעני, שלא נמצאו לו מחקרים. הפעם יש שרשרת:

ליד מינור קרמיוזן הרג צעיר ערבי מופרע ווג של סטודנטים, שהתבודדו שם. הרצח בוצע בנשק, שהושא במיקרה במקום-עבודתו של הרוצח.

בחרשה באזור בית-שמש יצא זוג גבר נשוי ואשה נשואה — להתבודד בחיקה-טבע. הם נרצחו על-ידי שלושה צעירים מכפר סמוך, בעזרת נשק שקנה אחד מהם.

שני המורים מעפולה, שהתי כורדו במקום מרוחק בגילבוע, נרצחו על-ידי צעירים שהשתמשו ברובה ש גנבו במקום-עבודתם הסמוך, אחרי תצי פית שערכו במישקפת, שנגנבה באותה הזדמנות.

לכל המיקרים האלה יש תכונות משותפות מובהקות: הקורבנות הם זוגות שהתבודדו במקומות מרוחקים בחיקה-טבע. המבצעים פעלו באופן עצמאי, ללא שום קשר עם אירגון כלשהו (ראה הנדון).

הפשעים בוצעו בעזרת נשק מודרם. הנשים לא נאנסו ולא התעללו בהן.

הדמיון בולט, ויתכן שכל פשע מוצא לו מחקים. במיקרה של עפולה בלטה תכונה נוספת: אחד החשודים ברצח קיבל ציון-לשבח על שהציל ילד יהודי, שתעה באזור. זה אירע לפני חצי שנה בלבד. הדבר מראה שאם יש למבצעים הכרה פוליטית ומוטיבציה לאומנית, הרי הן שטחיות למדי. המבצעים יכולים לפעול בכיוון זה ובכיוון ההפוך.

תרוסות אליל. האם יש תרופה נגד פיגועים מסוג זה? רמגונים שונים התחוו ביניהם השבוע בהמצאת אמצעי-זיועה שונים. כל פוליטיקאי ציני, מאריך שונו עד משה ארנס, ניסה לתפוס טרמפ על הגל העכור. אך כל תרופות-הפאטנט שהוצעו היו מופרכות בעליל.

עונשי-המוות משיג ת מ י ד את התוצאה ההפוכה. זה הוכח בעשרות ארצות, וגם — קודם כל! — בארץ ישראל, הן לגבי יהודים, הן לגבי ערי-בים.

גירוש "מסיתים" הוא, מ' טיבעו, אמצעי מגוחך. הכוונה היא להעניש אנשי-ציבור שאין להם קשר למעשים. התביעה מתעוררת דווקא בעיקבות מעשים שלגביהם הוכח ש בוצעו בלי כל קשר לאירגון פוליטי

כלשהו. זוהי פשוט תפיסת-טרמפ על הפיגועים, כדי להשיג יעדים פוליטיים. התוצאה: תוספת כוח-אדם נכבד לאשף.

פיצוץ בתים הוא אמצעי פופולארי, המופעל כל העת. מעולם לא הוכח אף צל צילה של הוכחה לכך שזה עור אי-פעם. התוצאה היא הפוכה: במקום שהיה "מחבל" אחד, נוצרים כך רגע עשרות "מחבלים" פוטנציאליים חרשים, שהפגיעה במישפחותיהם הדי פות-מפשע ממלאה אותם זעם ותאוות-נקם.

תרופה אחת. אם כן, מה לעשות? האם עומדת החברה חסרת-אונים מול פני תופעה זו? אין ספק שיש לתופעה שורשים פוליטיים עמוקים, הנעוצים במצב הכללי שנוצר בין שני העמים. מכאן גם התשובה: שום ריצת-אמוק נוסח אריאל, שרון, שום דמגוגיה נוסח גוש-אמונים, שום היסטריה נוסח כהן-אבירוב לא יעורו. התרופה האמיתית היא שינוי כסיסי במצב בין שני העמים, שפירושה — עליה על דרך השלום.

עיתונות

שינאה מוכרת עיתונים

לעיתונות יש אחריות רבה ליצירת אוירת הלינין — היא יוצרת אותה בכוונה תחילה למטרות כלכליות

מעקב מיקרי אחרי כותרות העיתור נים היומיים, שעסקו בהרחבה ברצח שני המורים מעפולה, מעורר פלצות. העיתונות, האמורה להיות מרווחת, משתדלת להיות אובייקטיבית ולהביא לפני הקוראים חזרו, שממנו יוכל כל אחד להסיק מסקנות בעצמו, הגדילה השבוע והתעלתה על עצמה בריווחים שקיימים, שכל מטרם להסית את דעת הקהל בארץ נגד הערבים. במסווה של דיווח אובייקטיבי.

החשבון הקר: השינאה מוכרת עיתור נים. ביום הראשון בבוקר פורסמה ידיעה בשני עיתוני-בוקר, דבר והארץ. מפי הכתבים הצבאיים שלהם — ידיעה שכאה מ"מקורות ביטחוניים" — לפיה אנשי פת"ח, מן הפלג של יאסר ערפאת, הם שיזמו וביצעו את רצח שני המורים. בשלב שהודפס העיתון ובשלב שבו יצא לאור, עדיין לא נודע על תפיסת הרוצחים, ולא היה ברור באופן מוחלט שלאומיותם ערבית.

העיתון הארץ הגדיל לעשות. וכבר תרת הראשית שלו נאמר: "פלג אירגון פת"ח, הנאמן לערפאת, עומד מאחורי פעולות הטרור האחרונות." אותו נוסח, כשינויים קלים, הופיע גם בגוף הכתבה וגם בכתבה דומה בעיתון דבר. באותה שעה נאמר שוב ושוב, בכל מהדורות החדשות של היום הראשון, כי גורמים ביטחוניים (קרי: השב"כ) משוכנעים שהדבר הוא יוזמה פרטית של אנשים

מקומיים, וכי אין לכך שום קשר עם אירגונים מכוון. על פני הרבים ברור, כי מי ש' הרליף את היריעה, מגורמי הביטחון (כנראה שר בכיר), עשה זאת למען מטרה פוליטית ברורה: לסכל את המאמצים הנערכים עכשיו בקדחתנות כדי לקדם את המגעים בין ארצות-הברית לבין מישלחת ירדנית-פלסטינית, ולהכשיל את מגמת השלום המסי תמנת.

הסתה יומיומית. שני הצהרור נים, ידיעות אחרונות וחדשות הכינו לקוראיהם הסתה שונה לחלוטין. ה עיתונים, שיצאו גם הם ביום הראשון בבוקר, כשהות הרוצחים עדיין לא היתה ידועה, ידעו לספר לקוראים כי אובייקטיביות מווייתם על מיקרי רצח נוספים דומים, המחכים לפיתרון. ידיעות-אחרונות: 20 מעשי-רצח, המיוחסות למחבלים, כוצעו בשנים האחרונות בתחומי ישראל ובשטחים, כולם בשיטה דומה — מארב דרכים. אחרי מישפט זה הופיעה רשימה של נרצחים ועררים שרוצחיהם, או גופי תיהם, לא התגלו, ולא ברור כלל מה והותם הלאומית של הרוצחים: רודי בוקר, שנרצח באוקטובר '83, משה תמם, שנרצח באוגוסט '84 (ושאמר מופיעה בעצרות של תנועת "כך"), רודי מנוס, שנערר מאז נובמבר '84 ולא ידוע מה עלה בגורלו; עקיבא שאל-תאל, שנרצח באפריל '85; דוד פלון, שנרצח ביולי '85.

גם העיתון חדשות ערך רשימה דומה, כשהוא מצרף אותה לשני המר רים שנרצחו השבוע. אין ספק שקורא ממוצע, השומע שוב ושוב שהרס קדמי נרצחה על-ידי מחבלים, אינו בורק בעיצות הידיעה אחרי כמה פעמים נוספות שבהן נקבע הדבר כעובדה, כפי נעשה לעיתים מור מנות בעיתונות היומית (בעיקר בעיתון חדשות), הוא בטוח שכך הדיבר — ואינו זוכר שרצח של הרס קדמי והי סיבה לרצח אינם ידועים.

מעריב וידיעות הטיפו מדי יום להטלת עונשי-מוות, אף שידעו כי שרודי תיהחשון מתנגדים לה בצורה חרי פה. גם הקריאה לעונשי-מוות מוכרת עיתונים — וזה חשוב משיקולי ה' שב"כ.

מיפלגות

המישחק הציני

מדוע שותקת האגודה מול מזימה העלולה לחסל את ייצוגה בכנסת?

אחת התעלומות הגדולות כוירה המיפלגתית בישראל היא: איך מעוים אנשי הליכוד והמערך לחרוש בחד מזימה להעלות את אחודה-החסימה, כאשר הקורבן העיקרי של מזימה כזאת תהיה אגודת-ישראל, מיפלגתו

של ח"כ אברהם (מנכ"ל המדינה) שפירא?

בבחירות האחרונות זכתה אגודת-ישראל ב-1.7 אחוז הקולות. אילו היה קיים מחסום של 2%, לא היתה זוכה בייצוג בכנסת — שלא לדבר על מחסום של 2.5% או 4%, כפי שמציעים עתה.

לחסום את החסימה. אלמלא אגודת-ישראל, לא היתה ממשלת-האחרונה-הלאומית קיימת. היתה זאת האגודה, שהעניקה לליכוד את כוח החסימה של 60 חברי-כנסת, אשר מנע את הקמתה של ממשלת-המערך.

בתמורה על כך קיבל הליכוד על עצמו התייכות כלפי האגודה, שלא לפגוע בה. התייכות זו כוללת את ההימנעות מהעלאת אחודה-החסימה. אך עתה פעיל הליכוד להגדלת אחוד החסימה. די היה ברמו מפי האגודה, כדי לחסום את מזימת-החסימה.

האגודה לא השמיעה עד כה רמו זה. מדוע?

מישאלה חסודה. כאשר נשאלו אנשי האגודה על כך על-ידי עמיתיהם בכנסת, השמיעו תירוצים מפוקפקים ביותר.

למשל: אומנם קיבלה האגודה הפעם רק 36,079 קולות, אך בדרך כלל קיבלה תמיד ארבעה מנראטים. הפעם איבדה קולות רבים בגלל הקמתה של ש"ס, שזכתה ב-3.2%. אך זאת היתה אפיוורה חרד-פעמית. ועכשיו יחוויר רבים מבחורי ש"ס לאגודה.

זה נשמע כמישאלה חסודה, ואין לכך שום כסיס במציאות. וגם אם כמה מבחורי ש"ס יחוויר לאגודה, ספק עם תגיעו ל-2.5%. האחוז המוערך עכשיו על חורשי-המזימה.

את ההסבר האמיתי גילה אחד מאנשי-האגודה לכמה מעמיתיו.

המפרד: 5%. כל הרישמות הר-תיות חרדות עתה לעתידן. אגודת-ישראל אומנם כבר הגיעה לתחתית כוחה, ונדרם שאיננה יכולה לרדת עוד יותר. אבל ש"ס אינה יודעת מה יהיה כוחה בבחירות הבאות. מורשה, שזכתה רק ב-1.5%, אינה יודעת מי יילד יום, מה גם שהיא שטועה ומפולגת.

החרדה העיקרית היא נחלת המפר"ל. יוסף בורג חולה, ואין לדעת אם יחוויר לפעילות יעילה ומלאה. המיפלגה הוכתה בבחירות האחרונות וירדה ל-3.1%. יתכן מאוד שבבחירות הבאות תוכה עוד יותר, ותרד ל-2% ופחות.

לכן יוזמים כמה מעסקני המפר"ל את הקמתה של חזית דתית מאוחדת, שתמנע ממנה התמודדות עצמאית. יש רק דרך אחת לכפות חזית כזאת על כל המיפלגות הרתיות: העלאת אחוד החסימה ל-5% — מחסום שאף אחת מן המיפלגות הרתיות יכולה לעלות אינה מסוגלת לעבור אותו לבדה, ואכן, זוהי עכשיו הצעת המפר"ל בתרדי-חרדים.

תירוץ ושמו כהנא. אנשי האגודה נמשכו תחילה לרעיון זה, שיחסור גם להם צרות וכשוטה. מה גם שמישהו המציא אמתלה טובה לכך: מאיר כהנא.

כהנא משמש עתה תירוץ כמעט לכל דבר-נבלה במדינה. הוא הובא גם לעניין זה. אם יופיעו כל הדתים ביחד, כך נאמר בתרדי-חרדים, הם יחסמו את דרכו של כהנא. לא תהיה דליפה מהמתנה הרתי לרשימה הגיוענית. אלא שעלול לקרות גם ההיפך. רשימה שבה יישבו ביחד אברהם מלמד היונה עם חיים דרוקמן הנץ עלולה לאבד קולות רבים בשני הכיוונים.

הקיצוניים ילכו לכהנא בכל מיקרה. ומבחינת הרתיות: אם יועלה אחוד החסימה, יצטרכו להיכנס לחזית המ' אוחדת מאונס, ואז יכתבו להם תנאי כניעה על-ידי אנשי המפר"ל וש"ס.

צרכים עלובים. בכל הריונים האלה בולטת עובדה אחת: זכות הבחירה של אורחי-ישראל, הזכות החשובה ביותר ברמוקטייה, נופלת קורבן לקנוניות צניניות, כשכל מיפלגה ומיפלגנת מנסה לעלות את הכות בהתאם לצרכיה המידיים העלובים ביותר.